

www.unilib

ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

303
15
9

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири броя. —
Цена му е на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвъртъ год. 1 ф. а.вр.

БРОЙ 30. У Новоме Саду, 14. Августа 1860. **ГОД. III.**

Учитель треба да е побожанъ човекъ.

Свето и важно званіе народнога учителя састои се у томъ, да онъ младежъ изобрази, т. е. да ю съ помоћу родителя и нѣиховыхъ местозаступника воспыта и приправи како за овай временный, тако и за вечный животъ. Родители и общине предаю учителю свое найдрагоценіе благо, свою милу дечицу. Деца та или ће бити временомъ на радость, подпору и дику своима родительима и задруги, или ће служити себи и другима на пропасть, на срамоту и на безчестіе. И едно и друго одъ домаћегъ и одъ школскогъ воспитанія зависи. Што виде деца одъ старіихъ, то ће и сама радити. Ако се добро воспитаю, сва е прилика да ће бити добри и честити люди; ако ли имъ се рѣвавъ примеръ и рѣаво воспитаніе даде, бытѣду временомъ невалялци и викакви люди.

По овоме дакле добро треба да пазе общине и власти кадъ избираю своіой деци учителя, да изберу таковогъ мужа, кои има свойства учителю нужна. Одъ учителя се иште да знаде оне науке и вештине, коима ће децу учити, да знаде вештину обучаваня, да има велику любавъ къ своме званію и деци своіой; да е кадаръ снисходити деци и съ нѣима се забавляти; да е благе и тихе нарави, да е трпелъвъ, прилѣжанъ и штедливъ; да е покоранъ власти и своима старешинама. Ова и юштъ друга лена сзойства треба да учитель притежава, али одъ свію свойства най-

вѣhma му е нужна права и нелицемерна побожностъ; зато, еръ е главнѣй задатакъ нѣговъ децу воспита-ти, да побожни и добродетельни Християни буду.

Сви найславнии Християнски педагоги тога су мнѣ-ня да е побожностъ едно одъ найнужднихъ свой-ства доброга учителя, и ню данашнѣмъ даномъ пре-поручую, као едино средство, коимъ ће се многе бе-де, коє тако названый *духъ времена* са собомъ до-носи, одклонити. — Побожностъ е за душу то, што су чувства за тело. Побожанъ човекъ верує у снагу, милость и премудрость Божию; онъ познає Бога изъ сматраня природе и догађая како целога човечаства, тако и поединыхъ людѣй. Звездама обасуто небо, нѣму е огледало премудрости, любви и свемогућности Бо-жие; сунце му служи за слику любви и милости Бо-жие; плодоносне нѣиве, и воћемъ обтерећена дрва предъ очи му ставляю благость Створителѣву. Побо-жанъ човекъ види у себи самомъ найвѣће чудо, най-чудни дивостворъ Божии; сви дари и милости, коє му Господъ даде, побуђую га на благодарностъ, и на велико поузданѣ къ милостивољъ свомъ Отцу небес-номъ, али притомъ са смиреннымъ и сакрушенымъ ерд-цемъ признає онъ, како се своима страстима и сла-бостима удалю одъ Бога, и осећа за себе и за све люде велику потребу спасеня и помоћи Божиє, коя е вѣрнимъ християнима дарована чрезъ божественога Спасителя нашегъ Иеуса Христа. У светой цркви сма-тра побожанъ християнинъ одъ самога Христа осно-вано заведеніє ради спасеня нашегъ; сматра најболю майку, коя децу свою по клизавой стази живота при-води къ вечномъ блаженству. Поянѣ птичица незабавля само нѣговъ слухъ, него и ердце нѣгово услађує, и побуђує га да и онъ слави преблагога Творца, коєга свака тварка слави, коєга, све што дише и живи, хвали и велича. Но іоштъ вѣhma услађує душу по-

божнога човека, поянѣ црквеныхъ у славу Бога, пречисте дѣве Маріе и Светителя красно сачинѣныхъ песама, и зато радо иде онъ у свету цркву на богослуженіе, да тамо срдце свое облагороди, и да чуе савете и науке, кое су свакомъ човеку одъ свега на свету найнуждніе. Заиста е страхъ господанъ почетакъ мудрости, и права побожность побуђуе насъ къ свакоме добру, освећуе насъ, чини насъ срећнима.

Притворанъ или лицемеранъ човекъ, у коега срдцу мрзость, злоба, пакость, зависть, себичность и гордость влада, бадава се претвара да Бога почитуе и любви, у срдцу нѣговомъ нема ни едне искре праве побожности. И онай, кои само изъ обичая и изъ мораня прописане молитве и псалме чита, кои се безъ мислій и безъ осећаня Богу моли, кои брзоплетно молитве чита, кои прескачући Богу се руга и Бога и люде вара, далеко е одъ побожности. Чувай се дакле учителю, да непаднешъ у ове погрешке, одъ коихъ данашњимъ даномъ, многи твога реда люди болују!

Но да видимо сада, зашто е побожность необходимо нужно свойство доброгъ учителя?

Само онда може бити учитель са своимъ стаянѣмъ подпуно задоволянѣ, и само онда може съ ревношћу дужности свое одправляти, ако е побожанъ. Богатство, спољашня саянность, и велико достојанство немогу сама по себи човека срећнымъ и задовольнымъ учиявити, премда му сваке угодности и пріятности подаю. Учитель нема се надати ни едноме, одъ ова три добра; еръ е нѣгово станѣ скромно и сиромашно; шта выше: има много люди, кои га само зато презиру и слабо уважаваю, што е учитель. У таковымъ дакле околностима, гди ће учитель наћи задовольства, гди л' подпоре на путу свое по друге люде користне, али одъ людй слабо припознате а јоштъ слабје награђене раднѣ? Нигди на другомъ месту, него кодъ Бога,

предъ коимъ е званіе учительско одъ свію найважнѣе: кой е у своме откровенію обеѣао, да ће они, кои люде къ добродѣтели наставляю, у блаженой вечности, онако светлити, као што звезде светле на небу.

Што су многи наши учители са своимъ ставѣмъ незадовольни, што богатіи и даровитіи младићи наши неће да се на учительско и свештеничко званіе отдаю, томе ніе толико узрокъ неповольно ставѣ учительско, колико недостатакъ побожности, и велика себичность и своелюбіе, а малена вера и любовъ къ добродетели, коя се кодъ садашнѣга младегъ света збогъ рѣавогъ воспитанія онажа. За учительско званіе потребна е велика любовъ къ званію и одреченъ себе самога, а те две врлине само се у чистой побожности заметнути и изъ нѣ произићи могу. Было е кодъ насъ прошастога столећа добрыхъ и валяныхъ учителя и свештеника, кои су, са несравнѣно слабиимъ средствима за издржаванъ, задовольно живили, и свое званіе съ найвећимъ одушевлењемъ и съ жаркомъ любви одправляли; еръ су были побожни и зато имъ се у дѣлу нѣиховомъ благословъ одозго ніе узвратио.

(Свршиће се.)

На Рождество и на Успение Богородице. (8. Септ и 15. Авг.)

Евангеліе одъ Луке гл. 10. зач. 54.

Ко время оно, вниде Исхъсз къ весь нѣкзю: жена же нѣкаа именемъ Марда пріятз его къ домз ской. — У време оно, уѣе Исузъ у село неко, а жена нека по имену Марта, прими га у свою куѣу.

И сестра ей бѣ, нарицаемая Маріа, таже и сѣдѣвши при нѣгѣ Исусовѣ, слышаше слово егѣ. — И у нѣе беше сестра, по имену Маріа, коя седнувши кодъ ногу Исусовыхъ слушаше науку нѣгову.

Марта же молваше ш мнозѣмъ слѣжеѣ: ставши же рече: Господи, не бжежиши ли, пакъ сестра моя единѣма ш ставши слѣжити: рцы убо ей да ми поможетъ. — А Марта се тужаше на многу службу, (посао) и ставши рекне: Господе! Зарѣ немаришь, што ме сестра моя остави саму да служимъ? реци іой дакле да ми помогне.

Шѣщавъ же Исусъ, рече ей: Марто, Марто, печешися и молвиши ш мнозѣмъ: едино же есть на потребѣ. Маріа же благѣю часть избра, таже не шиметса ш неа. — А Исусъ одговоривши рече іой: Марто, Марто! бринешъ се и тужишь на многій посао, а едно е потребно. Маріа е пакъ добру часть (део) избрала, коя се неѣе одузети одъ нѣе.

Бысть же егда глаголаше сѣа, воздвигши нѣкаа жена гласъ ш народа, рече емѣ: блажено чреко носивша та и сосца таже еси ссалз. — А кадъ то говорише, нека жена изъ народа подигнувши гласъ рече му: блажена е утроба, коя те е носила, и сисе ков еи сисао.

Онъ же рече: тѣмъже убо блажени слышати слово божіе и хранати е. — А онъ рече: Зато дакле блажени су они, кои слушаю слово божіе, и чуваю га. (кои слушаю науку божію и држе е се.)

Апостолъ Филипис. гл. 2. зач. 240.

Братіе, сѣе да мѣдрствѣетса къ касъ еже и ко Христѣ Исусѣ. — Браћо, ово да се мудруе (да се мисли) меју вама, што е и у Христу Исусу.

Иже во образѣ Божіи сый, не восхищеніемъ не-
щива быти равенъ Богъ. — Кои у образу Божію
будући, не по занешеню и мисли да в раванъ Богу.

Но себе умалилз, зракъ раба прїимъ, кз подобіи
человѣчестѣмъ быкз, и образомъ шертеса икоже
человѣкз. — Него в себе умалио, (понилио,) узевши
обликъ слуге, бивши подобанъ човеку, и образомъ
наѣ се као човекъ.

Смирилз себе, послѣшликз быкз даже до смерти,
смерти же крестныа. — Понилио в себе, послушанъ
бивши до саме смрти, а смрти крестне.

Тѣмже и Богъ его прекознесе, и дарова емъ има,
еже паче всакаго имене. — Зато и Богъ нѣга пре-
узнесе и дарова му име, кое в више одъ свакога и-
мена.

Да ш имени Исусовѣ всако колѣно поклонитса,
небесныхъ и земныхъ и преисподныхъ. — Да се у име
Иисусово поклони свако колено (оныхъ, кои су) на
небу и на земљи и у преисподњима. (подъ земљомъ.)

И всакъ языкъ исповѣсть, икш Господь Исусъ
Христосъ во славу Бога отца. — И свакий народъ да
исповеда, да в Господь Иисусъ Христовъ на славу
Бога Отца.

Петро и Кожошъ.

(Настављено.)

За продаю одреѣне пилиѣ валя одма после ме-
сець дана одъ квочке одлучити и у кавезу ранити.
Наймоля в рана помие са помешаномъ ил' ечемномъ и
кукурузномъ крупомъ. Пилиѣ ове треба по триредъ
на данъ ранити, и увекъ после ране по еданъ сатъ

сасвимъ у мракъ затворити, исто тако нека су и об-
воћ сасвимъ у мраку, онда се болъ уране. Зарадъ
овогъ нужно су на кавезима капци, кадъ се затворе
да сасвимъ у кавезу мракъ буде.

Найболъи су за гоенѣ пилићи они одъ четиръ
месеца; и одабрати валя оне са модримъ ногама, ерѣ
е тихъ месо најбелѣ и најмекше; али ии само пре
одлучити валя него што су се парити почели. На го-
енѣ затворенимъ пилићима треба кадкадъ зелени да-
вати: особито коприва, траве, салате, и помало у
рану пелена, мајорана, жалѣе или руте насецкати;
врло е добро помало и венѣ помешати; ово иимъ са-
чува здравлѣ, и начини месо вкусниѣ, деликатниѣ.

Зарадъ гоеня валя и петлиѣе и кокице поштро-
ити. Ово се чини обично после 12 неделѣ. Уштро-
ене кокоши и петлови нису за легло и ношню ја,
ал' се врло угое, силно месо набацаю, и месо е много
вкусниѣ него што е обично кокошиѣе ил' пилѣе. У-
штроене кокоши зову се пулари, а петлови копунови.
Штроенѣ е лакъ посао, ко едаредѣ види, научи; али
видити се мора, изписати се неда, ни изъ писма на-
учити.

Копунѣ се даде на воденѣ пилића научити и е-
даредѣ томе приученѣ, чини то довека, чимѣ му се
пилићи даду; и са овимъ се кокоши за ношню ја у-
штеде. Кадкадъ се деси, да по кояквочка манька, ту
онда и сви пилићи пропадну; и за оваке случаеве
имаю добре газдарице увекъ по коегъ овако приу-
чена копуна у приправности, особито оне, што много
ввочака насађую. Копуна овомъ приучити ниѣ мучно:
затвори га два три дана у мраку везана, најболѣ у
повећемъ сандуку, и ту га по триредѣ на данѣ на-
рани и напои. Мракъ и самоћа додияму. Онда му метни
два три пояча пилета у друштво. Ако ии нетрни и
туче, остави га јошѣ кои данѣ сама у мраку, и по-

слеће ии зацело трпѣти; а онда му сваки данъ по едно ил' два више додаи, и кадъ видишъ, да ии све прима, онда му подмети читаво ято маньи, и пуштай га, онъ ће ии као и добра квочка водити, чувати, закланяти, и имаћешъ у нѣму навекъ чувара пилића, коемъ можешъ свакогъ месеца друго ято подметати, онъ ће ии безъ разлике примати и водити. Овимъ ћешъ многу кокошъ за ношню яя уштедити. Ако где-кое пиле съ почетка, докъ копуна на ово приучишъ, и страда, ние толика штета, колика е асна одъ копуна довека. Само валя и ове као и све остале копунове одъ петлова чувати и бранити, еръ петлови на копунове за чудо мрзе, и гдегодъ коегъ виде, вияю, на мртво име туку, и убию. —

За негу кокошию нужно су сгодни кокошиняци и кавези. Ови, као и све остале стае, где се кокоши држе, треба да су суве, топле, чисте, добро затворене и одъ грабљиви зверова сачуване. Кокошиняци и кавези треба да су истоку окренути, да одма први зраци ютренѣгъ сунца на нѣи падаю; треба да су поуздигнути одъ землѣ, да се неможе творъ, лисица ни нацовъ у нѣи попети; врата да су добро затворена, да немогу ови непријатељи унутра ући; прозори да су са гвозденомъ жицомъ ситно изплетени, да се немогу ови провући, и треба да има по нека овако преплетена рупа озго на зиду, радъ промае воздуха и ноћу, кадъ су прозори затворени. Кавези мораю повисоко стояти, и пространи бити, најбольи су они на ситна оканца поделѣни, да свако пиле за себе будне. Платосъ кавеза треба да е изнадъ летвица тако удешенъ, да се вадити може и ђубре чистити. Кавези валя да су съ леђа и ребара даскама сасвимъ озго само са jakimъ платномъ радъ промае воздуха, спреда летвама затворени, само толико раздалеко, да пилићи само главе къ валову промолити могу. Юшъ валя озго

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

WWW.UNICIB.RS

и спреда капке наместити, да се могу кавези у вече, ал' и после свакогъ нараненя на часъ затворити и пилићима сасвимъ мракъ начинити.

Унутри у кокошинацима, кавезима и осталимъ стаяма треба пречага, седала. Седала треба да су подебља, и не као мотке округла, него као летве угласта, на овима се кокоши болъ држе. Седала несмеду едно изнадъ други стояти, да се кокоши некаляю. Седала треба нижи и виши, да се могу и пилићи на њи попети. У већимъ стаяма треба и мердеванице које, да се кокоши на висока седала, која су имъ најмилија попети могу.

У едномъ крају, или свудъ унаоколо у тој стаяма ставе се гњизда за ношню и леженъ. Најбоља су гњизда утврђене корпе или сандуци, сеномъ ил' сламомъ напуњени, и у свакомъ по едно јае за пологъ. Гњизда треба мало повише да стое, да немогу пси на њи доћи, али и подалъ изподъ седала, да и кокоши некаляю.

За здрављ и приянъ кокошију чистъ е воздухъ прва и најглавнија потреба; у затвору и нечистоти часомъ оболу и поскапаю; зато треба кокошиняке, кавезе и остале ставе обданъ по васданъ ил' кадгодъ е могућно ветрити, а и ноћу по неке одушке радъ вентрениа отворено држати.

Чистота е после воздуха прва потреба; одъ нечистоте разболеваю се и силне скапаваю; зато е нужно патосе и седала свакогъ месеца баръ едaredъ вреломъ водомъ, цеђомъ ил' сирћетомъ орибати, сено ил' сламу у гњиздама променути, кадкадъ ставе вентромъ окадити, и увекъ патосе чистимъ сувимъ пескомъ посуте држати.

Кокоши најболъ прияю у топлоти, ту и више и већа јаа носе, и болъ ии легу и пилиће одране. Зима е кокошима неприятель, нит' јаа носе, нит' легу, иошъ

и саме скашаваю. Зато е нужно да стае и зграде за кокоши низъ кравлѣ ил' коньске штале стое, ту е увекъ зими топлие нег' на другомъ месту; јошъ ако е близу тѣй стая коя соба што се грее, то би валяло едну цевъ одъ пећи туда пропустити, да стае те по-мало угрева.

У авлияма за кокоши треба да има по кое ладовно дрво ил' по кои чбунъ и шипрагъ, да се имаю где лети одъ врућине и жеге сунца сакрити, коя имъ такођеръ чимъ е претерано жестока шкоди. Найболя су дрва дудови, коихъ плодъ кокоши као и остала живина радо еду. Далъ треба да у тимъ авлияма и траве има, кою кокоши радо еду, и одъ нѣ у яйма велике жуманьке даю.

У авлияма тимъ треба на по некомъ месту песка да има, ил' самогъ, ил' јошъ болъ са пецеломъ помешано; туда се кокоши најрадије валяю, те одъ вашию и другога гада чисте, кои се у њима часомъ залеже и силно ии мучи и мори.

Кокошима е нужно и креча. Кречъ требаю зарадъ люсака на яйма. Сбогъ креча клюцаю малтеръ и дуварове. Найболъи е кречъ одъ изтучени и смрвлѣни школьки, пужиа, яйни люсака ил' смрвлѣногъ малтера, коегъ имъ треба и по стаяма свуда посипати.

Чисте пияће воде требую кокоши много и непрестано. Зими имъ валя воду сваки данъ по дваредъ меняти, и пазити да се не смрзава. За воду најболъ е у земљу углављѣно корито, озго са покретнимъ и избушенимъ заклопцемъ покривено, крозъ кое ће се рупе кокоши воде пити моћи, а воду неубрляти. Воду ту валя сваки данъ баръ едаредъ променути. Безъ чисте воде и песка нико весели кокошию не запати.

Што се ране тиче, кокоши су свежеиве, оне еду сва жита и зрневлѣ, сва лишѣа и плодове, све црве

бубе и свако месо, све било ладно ил' топло, суво ил' мокро, безъ бираниа.

За рану подноси ечамъ, зобъ, кокурузъ, ражъ, шеница, проя, елда, мевинѣ, остружнице; кромпиръ, мрква, кель, купусъ, салата, киселякъ, коприва, свака трава, све бобе, ягоде, воћа, сва семена особито во-леду кудельно, и свако лишће што изъ куйне ил' баште однада; еду све црве, гльисте, бубе, пужиће, жабице, свако месо, сва кувана вла, све помие.

Пролећемъ, лета и есени, ране се кокоши већомъ страномъ саме, гдегодъ е прилике те горепоменутогъ налазе, и у таквой прилици довольно е едаредъ ии на данъ равити, ютромъ; а зими се мора по дваредъ ране давати, ютромъ и вечеромъ. О жетви, где е прилика, нетреба ии ни едаредъ равити, еръ тада се силно зрно свуда по авли и улици и гумни просе, што кокоши све нађу.

Много зрно уштеди онай, ко га прекрупи, пакъ натапа ил' кува, и живину рани, особито ко е ечкомъ ил' кукурузомъ прирание. Осамъ фунти натоплъногъ ечма даде двадесетъ фунти, осамъ фунти натоплъногъ кукуруза, даде двадесетъ и шесть фунти. Ово два-естъ и шесть фунти неизда онолико ране, као што би толико фунти сувогъ, ал' много више негъ осамъ фунти сувогъ зрна. Рачуномъ нађено е, да то дваестъ ил' дваестъ и шесть фунти толике ране даде, као дванайсетъ фунти сувогъ зрна, ербо се натоплъно зрно све до мрве у рану претвори, а суво ранъно не. Натапанѣмъ дакле ил' куванѣмъ половина се ране уштеди, а то много износи, где се многе кокоши држе. У свакој кући, сваки данъ готово ватра горе и толико многа, да се узъ ню лако и онай котлиѣ кукуруза ил' ечма скувати може, а натапанѣ е юшъ маньи посо, и само ће ления и немарна газдарица не-марити за ово. Зобъ, ражъ и елду ние нужно ната-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

пати, ерѣ ова зрна ил' врло мало ил' нимало више
ране не издаду.

Живини силно зрно поведе друга птица; зато е
ваља на онакомъ месту ранити, где неможе друга
птица доспети.

(Свршиће се.)

ИЗЪ ПСАЛТИРА. *)

Песма 110.

О Господе, хвалићу Те сваки часъ,
И славити са свимъ срцемъ я у гласъ
У савету и скупштини
Праведника твои мили
Прилжно.

Велика су безбройна ти дела сва,
Брѣ предивно удешена сва су та,
По вољи ти изведена,
И по реду састављена
Подпуно.

Свако славно, и лепо е, Боже мой,
У природи дело твоје, тог' и строй: —
Твоя правда довекъ траје,
Нити ова кадъ престае
Траяги.

*) Цео Псалтиръ овако у стиховима штампа се садъ у Новомъ
Саду у Епископској књигопечатњи, а не у Ср. Карловци, као
што е у 21. броју Шк. Листа јављено.

Ево, смртни, и чудеса свој' нам' —
 Успомену свуд' остави Господъ самъ,
 Господъ силни, Господъ штедаръ,
 И милостивъ, и праведавъ
 У свему.

Онъ и райску рану даде свима тим',
 Са страомъ Му кои служе срцемъ свимъ:
 Онъ ће свагда преко тога
 Довека се сећат' свога
 Завета.

Онъ показа, осимъ тога, јавно съ тимъ
 Свои дела снагу своимъ людма свимъ,
 За наслѣдство неизмерне
 Кадъ им' даде те неверне
 Народе.

Истинна су дела руку Тог' и судъ,
 И верне су заповести Тога свудъ,
 До векъ века утврђене,
 У истини учинѣне
 Праведно.

Онъ за одкупъ людма своимъ посла с' тогъ
 Ђнородногъ са небеса сина свогъ,
 И нареди, да се туда
 Сви свети му хране свуда
 Завети.

Онъ излива стално своју милость сву
 Са небеса на све верне свое ту;
 Ал' е ипакъ Тога свето
 Име страшно, и узнето
 Свр' свега.

Зато нека одъ срца се сваки своѣт
 Неизмерне величине боѣ Тогъ ;
 Брѣ стра божи свести здраве
 Почетакъ ѿ, и све праве
 Мудрости.

Па у себи кои има божи стра,
 Добаръ разумъ прибавиѣ, то некъ зна,
 И хвала ѣе стог' нѣгова
 Пребивати сви векова
 Невела.

П е с м а III.

Само онаѣ мужъ ѿ сасвимъ блаженъ,
 Кои своѣт се Господа боѣ,
 Тай насладомъ чистомъ бива снаженъ,
 Кадъ му налогъ свршит' настоѣ.

Ту на земљи свагда биѣ силно,
 Па и снажѣо племе нѣгово,
 И благословъ примаѣе обилно
 Родъ праведног' свагда наново.

И на домъ се нѣговъ ту излива
 Са богатствомъ славе наслада,
 И правда му довека пребива,
 Съ кое нѣга чека награда.

Брѣ милостивъ Богъ и штедаръ равно,
 И праведанъ при своѣй строгости,
 Послаѣе му свѣше поуздано
 Зракъ у тамѣ свое светлости.

Благо мужу, кои к' свима людма
 Милостивъ е, па и беднима,
 Кои свагда подпомаже удна,
 И у заямъ да е нужднима.

Онъ ће бранитъ и бедне на суду,
 И разумно за нѣи с' борити,
 Нит' ће кадгодъ у несрећу удну
 Посрнути, нити склизити.

Праведника славу ништ' непречи,
 И довекъ ће онъ се споминят';
 Нити ће се бояти зли речи,
 Коѣ ће се къ нѣму простират'.

Па и срце тога е преправно,
 У Господа свога уздат' се;
 Нит' ће с' боят' то узъ срце стало,
 Докъ невиди враге сурват' се.

Онъ и свое иманѣ раздели,
 И раздаде беднимъ потребнимъ,
 И правда му одъ нѣга с' недели,
 Те ће с' дићи къ славамъ невелимъ.

Лютиће се грешникъ, кадъ узгледи,
 И копниће, шкрипећ' зубима;
 Брѣ зле желѣ вишњи и негледи,
 Нит' испунит' те ће грешнима.

Иосіѣвъ Горяновићъ,
 парохъ Ирижкій.

Поучна приповедчица.

РУМЕНА ЯБУКА.

Милицы поклонилъ нѣнъ крштеный кумъ на именданъ еданъ дукать. Докле су се родители нѣни са кумомъ разговарали, изиђе она на улицу, да се коме пофали, шта е одъ свога кума добила. У тай ма наиђе туда пилярица съ пуномъ котарицомъ крупныхъ на руменныхъ ябука. „Где где! рекне нѣойзи Милица, како имамъ лепу крайцару.“ „Е,“ одговори іой пилярица, мое су ябуке іошъ лепше. Види само како су велике и румене! Дай ты мени ту малу крайцару, па љу ти дати ову найлепшу ябуку.“ Милица едва дочека ту понуду, даде іой дукать свой, а узме ябуку на весело одтрчи отцу и матери: „вид'те вид'те, шта самъ за ону крайцару, што ми 'е кумъ дао, добила! Отаць и мати полете на улицу, ал' естъ — жене нема!

Међу тымъ отиде и кумъ у дућанъ свой. Предъ вече, дође жена нека съ празномъ котарицомъ у дућанъ, купи три марамаце, вгала и конца, па извади дукать да плати. Трговаць узме дукать, па е оштрымъ погледомъ погледа и запита: „Одъ куда теби тай дукать? онъ е быо ютросъ у мене; ево по овой загреботини га познаемъ. Чекай мало варалицо! садъ љу я тебе научити како се мало дете вара! Задржи е кодъ себе, докъ му момакъ власть дозвоа нѣо, коя е свеже и у затворъ одпрати. Сутра данъ обесе іой плочу неку на прси, па е проведу по целомъ граду. На плочи е било написано: „Плата лажи и варки естъ срамота.“ — по Хр. Штидту посрбіо

Милошъ Настасићъ,
второлѣтн. предуготовникъ.

Издае Епископска књигопечатня у Новомъ Саду.

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А